

Willy Fog – en globetrotter

”Min första kontakt med Opus Dei kom till stånd tack vare Paco, sonen till specerihandlaren i mitt kvarter, – idag berömd friidrottstränare – som inbjöd mig att komma med till en ungdomsklubb. ”Så berättar Rafa Tomasi, tekniskt ansvarig på en informationsfirma.

2009-01-10

På firman

”Jag arbetar som teknologi- och systemansvarig på en informationsfirma med inriktning framför allt på kommunikation. På grund av mitt arbete har jag måst resa i hela världen. När jag rest ensam och haft tillfälle att gå till ett av Verkets centra – i Chicago, i Mexiko eller någon annan stans –, har jag velat finna en kontakt för att hjälpa mig att komma över ”depressionen” över att vara på en ny och okänd plats. Till exempel, när jag hade rest till Medellin (Colombia), ringde jag till Opus Deis center strax jag anlant till flygplatsen. Och de kom och hämtade mig direkt på hotellet för att visa mig stan, eftersom det var söndag.”

Min familj

”Min första kontakt med Opus Dei kom till stånd tack vare sonen till specerihandlaren i mitt kvarter, Paco – idag berömd friidrottstränare - som

inbjöd mig att komma med på ungdomsklubben Requena, i Vallecas, där hela min familj bodde. Där lärde jag känna Opus Dei och började gå på deras sport- och underhållningsaktiviteter. Sedan kom jag in på Institutet Tajamar för att skaffa en yrkesutbildning, på elektroniklinjen (sedan gick jag över till gymnasiet). Ingen av mina nära släktingar är med i Verket, och vid den tiden visste jag ingenting om Prelaturen. De mina hade fått en elementär katolsk fostran och lät mig hållas. Jag tror att de såg att jag var glad, för de har alltid stött mig i att följa min kallelse som adjungerad i Opus Dei och de har hjälpt mig att betala olika aktiviteter åt mig efter vad de har förmått.”

”Mina föräldrar och syskon har alltid varit med, ända från första stund, i de familjeaktiviteter som organiserats på Opus Deis centra där jag har varit, från julnattens

gudstjänster och Mariavallfärderna i maj till gemenskap med samtal vid en kvällsmåltid etc. Mina närmaste känner inte Opus Dei som en kyrklig institution i Rom, de har inte heller läst några informerande böcker om det. De har praktisk erfarenhet av Verket genom Requena, Filabres, Quintana, alltså genom klubben där jag har varit och de personer som jag har umgåtts med.”

”För mindre än ett år sedan, efter en kortvarig sjukdom, dog min far. Min familj tog starkt intryck av att så många personer från Verket intresserade sig för oss under min fars sjukdom, av hur de engagerade sig också när han dog, och av hur nära de var oss.”

Resorna

”Under många år har jag måst resa mycket i yrket så att några av mina vänner började kalla mig ”Willy Fog”. Under dessa resor har jag lärt

känna personer som är mycket olika sinsemellan, många som inte kände till någonting om Verket eller som hade en felaktig bild av det. I El Salvador satt jag till bords med en kollega som hette Benjamín, som höll på att läsa 'Da Vinci-koden'. Under samtalets gång talade vi mycket också om att jag tillhör Verket, och han kände sig berörd. Så sa han att han vara praktiserande katolik och att han höll på att läsa den där boken men att han inte trodde på det som stod skrivet; sedan erkände han att 'Koden' inte hade någonting att göra med Opus Deis verklighet som han såg i mig.”

”Också i USA, medan jag gick en kurs i engelska på *Institute of Technology* i Illinois, fick jag tillfälle att förklara Verket för ett par koreaner som deltog i samma lektioner som jag. De var förvånade över att en man som jag, ungefär 35 år, var ogift. På min elementära engelska förklarade jag

min kallelse, och jag tror att de förstod det rätt.”

”På mina resor söker jag alltid ett sätt att vara nära de mina. Min kusin och jag skickar ofta e-post till varandra; jag ringer ofta till min mor för att berätta om de tre ting som intresserar henne mest: om jag äter tillräckligt, om jag sover bra och vad det är för väder. Och när jag kommer tillbaka från varje resa, brukar jag ha med mig några typiska souvenirer från den plats där jag varit: en filt från Medellín, några godsaker från Belgien, en tukan i trä från Ecuador, lite pepparkarameller från Mexiko etc.”

”Mitt arbete ger mig också möjlighet att ägna tid åt en pojkkлубb, särskilt på veckosluten, på ett Opus Dei-center i kvarteret Ciudad Lineal i Madrid. Ibland kostar det på att hinna med, andra gånger är det enklare. För att ta ett exempel har i

några fall kontoret där jag arbetar fått göra tjänst för att visa några kortfilmer tillsammans med pojkarna från klubben.”

Under loppet av dessa år har jag ofta undrat vem som skulle ha kunnat säga mig att jag skulle lära känna världen i så stor utsträckning. Jag tänkte på detta också en dag när jag var på biblioteket i Schulemburg, en plats i Texas, tillsammans med en spansk lärare. Vi hade lärt känna varandra när vi var ungefär tjugu år i Vallecas, och nu tillhör vi båda Verket och möts igen i ett litet samhälle i Texas!”